Інтимна лірика Сосюри

Трохи незручно казати «інтимна лірика» про окремі вірші поета, який відрізняється небувалою відкритістю душі, відвертістю в самовираженні, який не ховає нічого від читача. У цьому нема нічого від «душевного стриптизу», від колупання на людях гнійних психічних ран. Душа Сосюри — здорова й цільна у своїй ніжності, щирості, здатна кохати й пам’ятати.

Мелодійні вірші Сосюри на перший погляд розповідають простими словами про прості речі. Але є в них якась магія, чаруюча сила:

Я б забув і образу, і сльози...

Тільки б знову іти через гать,

Тільки б слухать твій голос — і коси,

Твої коси сумні цілувать...

На чотири рядки, написані майже без прикрас, поет знайшов один несподіваний епітет — «сумні коси» — і це вражає нас, змушує домислити і вираз обличчя коханої поета, і її очі, і непрості стосунки між ними. По особливому настрою, який Сосюра визначає як «ніжний і тривожний», він близький до Єсеніна, але тихіший, м’якший. Тільки як хвиля кохання поглинає його, він здатен сказати й повірити у свої слова:

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ

Лиш приходить подібне кохання.

Ми не відчуваємо перебільшення, бо саме це знають усі, хто вперше по-справжньому закохався. Поет дозволяє зазирнути у свою душу, а читач відкриває там, мов у віддзеркаленні, себе. Вірш «Так ніхто не кохав» був написаний у важкому 1922 році. Чи можна здогадатися про це, якщо не дивитися на дату? Кохання, мов повінь, розливається, поглинає душу. Людина живе і творить, що б не трапилось, і це дарує надію.

Бере за серце й невеличка мініатюра Сосюри «Уночі шелестить мені листя...» Знов простий буденний епізод: маленький син у колисці. Мати затрималася на зборах, батько тішить дитину, обіцяє купити черевички. І поруч раптом такі рядки:

Ти не плач і дрібними зубами

не гризи ти цигарку мою.

Не покину твоєї я мами,

бо її я так юно люблю...

Ми зазираємо у найпотаємніші, приховані від сторонніх очей глибини сімейного життя поета. Довіра до читача у Сосюри така, що не можна її зрадити. Душа відгукується йому без опору.